

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீயெ நம: ॥

॥ ஸ்ரீரெத ஹயதீவாய நம: ॥

॥ ஸ்ரீரெத நிமரோஜை ரெஹரெபரிகாய நம: ॥

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேஸிகனருளிச்செய்த
ஐத்தாவது ரஹஸ்யம்.

ஸ்ரீரெத ரஹஸ்ய நவநீதம்.

ஸ்ரீ ம த் ர ஹ ஸ் ய ந வ நீ த ம்.

ஸ்ரீ ராஜ வெஹுடநாயகாய: கவி தாகிடுக கெவரீ ।
வெஹானாயக வயெபு ரெ ஸாணிபத்தா ஸாஹ ஹுடி ।
நாரோநாஜ ஹயவா தும் ஜோந்வெரா ம்யமருஷணு ।
ஸ்ரீ ரெதெகடநாயகாய: வநெந் வெஹானரெபரிகு ।

சீரொன்று துப்புற்றிருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றச்சொன்ன பழமொழியுள்—ஓரொன்று
தானேயமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமளவும் வாழ்வு.

கேரிசை வெண்பா.

உத்திதிகழ முரைமுன்றின் மும்முன்றுஞ்
சித்த முணரத் தெளிவித்தார்—முத்திதரும்
மூலமறையின் முடிசேர் முகில் வண்ணர்
சீல மறிவார் சிலர்.

7

ரஹஸ்யதரயத்தினுடைய ஸாரதமார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹ
மாய் ப்ரதிபாதிக்கப்போகிறவராய் இப்படி ரஹஸ்யதரயத்தின்
ஸாரார்த்தம் தனக்கு ஸதாசார்யோப தேசத்தினால் கிடைத்த
தென்று தாமருளிச்செய்யும் அர்த்த விஸேஷங்களில் விஸ்வஸகீய

தமத்வத்தை நிரூபிக்கிறார்— 'உத்திதிகமும்' என்கிற ஒரு பாட்டி
 னால். முத்திதரும்-மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கிற, இது 'முகில் வண்ண'
 ருக்கு விசேஷணம். மூலமறையின்—மூல-ஸகல புருஷார்த்தங்
 களுக்கும் முதற் காரணமான, அன்றிக்கே ஸகல ஸாஸ்திரங்
 களுக்கும் முதற் காரணமான, மறையின் - வேதத்தின், முடி -
 ஸ்ரீரோபாகமாகிற வேதாந்தத்தில், சேர் - சேர்ந்திருக்கிற, அதில்
 ப்ரஜிபாத்யனாய்ச் சேர்ந்திருக்கிற என்றர்த்தம், முகில் வண்ணர் -
 மேகம்போன்ற வர்ணத்தையுடைய ஸ்ரீய:பதியினுடைய, சீலம்-
 ஸ்வபாவத்தை, அல்லது ஸௌபரீல்யமாகிற குணத்தை, அறிவார்-
 அறிந்தவர்களான, சிலர் - ஆசார்யர்கள், உத்திதிகமும்—உத்தி-ஸப்
 தங்களுக்குள், திகமும் - ஸ்லாக்யமான, உரை முன்றில் - முன்று
 ரஹஸ்யங்களில், மும்முன்றும் - ஒவ்வொரு ரஹஸ்யத்தில் முன்
 றர்த்தங்களாக முன்று முன்றர்த்தங்களை, சித்தம்-மனது, உணர்-
 நன்றாக அறிந்து கொள்ளும்படி, தெளிவித்தார் - தெளிய ப்ரகா
 சிப்பித்தார்கள். 'உத்திதிகமும்' என்பதினால் சொல்லும்பொழு
 தே 'ஸம்ஸ்ய வெ யோரம் வாக்யம்', 'எனக்குத்தேனும் பா லு
 ம்முதுமாய திருமால் திருநாமம்', என்றிவை முதலிய
 வைகளிற்படியே போக்யமாயிருக்கும்படி சொல்லிற்றாகவுமாம்.
 அன்றிக்கே 'நமோஸ்து ராஷ்டாக்காராஸி வரஃ', 'நவயவநதஃ'
 'கௌரீகாரணம்', 'வ்யூலாஜாய வயொயிகளஸுஹநிஹம்' என்
 றிவை முதலியவைகளிற்படியே ஸர்வ ஸாஸ்திரார்த்த ஸாரங்க
 ளாகிறபடியினால் எல்லா ஸப்தங்களுக்கும் ஸாரமாய் லோகத்தில்
 விளங்கிவரும் என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். 'மும்முன்று' அர்த்
 தங்களாவன—திருமந்திரத்தில் ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணம், பரஸமர்ப்
 பணம், பல ஸமர்ப்பணம், ஆகிய முன்றும், த்வயத்தில் உபாய
 விசேஷம், புருஷார்த்த விசேஷம், விரோதி நிவ்ருத்தி விசேஷம்,
 ஆகிய முன்றும், சாமஸ்லோகத்தில் அதிகாரி க்ருத்யம், ஸாண்ய
 க்ருத்யம், க்ருத க்ருத்யனுடைய உத்தர க்ருத்யம், ஆகிய முன்றும்
 என்று மேலே இந்த ரஹஸ்யத்திலேயே நிரூபிக்கப்படுமவைகள்.
 'சித்தமுணரத்தேளிவித்தார்' என்பதற்கு 'நிற்கப்பாடி என்னெஞ்
 றுள் நிறுத்தினான்' என்கிறபடியே அஜ்ஞான ஸம்ஸரய விபர்யங்
 கள் ஒன்றுமில்லாதபடி ஸ்பஷ்டமாக அறிவித்தார்கள் என்று
 தாத்பர்யம். 'முத்திதரும் * * * முகில் வண்ணர்' என்பதி
 னாலே மோக்ஷத்தைத் தருவதையே ஸ்வபாவமாகவுடையவனென்

வாகுமெவடிவாரமான திருமூர்த்தத்தில் முன்று வாகுங்
களில் அடைவே வாரமெவடிவாரமான திருமூர்த்தத்தில் முன்று வாகுங்
மும் மெவடிவாரமான திருமூர்த்தத்தில் முன்று வாகுங்

மும், மற்றைய தேவதைகள் அதைக்கொடுக்க ஸக்தியற்றவர்க
ளென்றும், ஸம்ஸாரி சேதனர்களை உஜ்ஜீவிப்பித்து மோகமும்
கொடுப்பதற்காகவே தான் ஸர்வஜன ஸௌஹார்த்தத்தினால்
முயற்சி யெடுத்துக்கொண்டிருக்கும்படியும் அருளிச்செய்யப்பட்
டன. இவைகளைத் தன் பேராகச் செய்கிறான் என்பதும், அநா
லோசித விபேஷாபேஷ லோக ஸாண்யன் என்பதும் 'முகில்
வண்ணர்' என்னும் பதத்தினால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. 'கீல்
மழிவார் சிலர்' என்பதினால் இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌ
ஸீல்யத்தை யனுஸந்தித்து அவனை யணுகப்பெற்றவர் 'கூழிசு
விபுரிததி' என்றிவை முதலியவைகளிற்படியே நம்பூர்வாசார்
யர்களே என்பது வ்யஞ்ஜிதம்.

'வாகுமெவடிவாரமான' என்கிற இடத்தில் 'வெடி
வார' என்பதினால் பஹுவசனத்தினாலே வேதங்கள்
நான்கு என்றேற்படுகிறபடியினால் 'வாகு' என்பது அதி
னுடைய அங்கங்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறது. 'வெடி
வெடிவாரமானவா' வாடிவா வெடிவெடிகம்' என்றிவை
முதலியது இங்கு அனுஸந்தேயம். 'முன்று வாகுங்களில்' என்
பதற்கு ப்ரணவம், நமஸ்ஸு, சதுர்த்யந்த நாராயண பதம்,
ஆகிய முன்று வாகுங்களிலும் என்றர்த்தம். 'அடைவே' என்ப
தற்கு முறையே என்றர்த்தம். அதாவது ப்ரணவத்தில் ஸ்வரூப
ஸமர்ப்பணமும், நமஸ்ஸில் பரஸமர்ப்பணமும் சதுர்த்யந்த நாரா
யண பதத்தில் பல ஸமர்ப்பணமும் அனுஸந்தேயம் என்று தாத்
பர்யம். ஸமர்ப்பணமாவது ஓரிடத்திலிருக்கும் ஒரு வஸ்துவை
உத்தேஸ்யமான இடத்தில் எடுத்துக்கொண்டு போய்ச்சேர்ப்பது.
இங்குஜீவாத்மாவின்ஸ்வரூபம் அப்படிப்பட்டவ்யவஹாரங்களுக்கு
அஸக்யமாகையினால் ஸ்வரூபத்தை ஸமர்ப்பிப்பது எப்படி என்
னில்? அதற்கு ஸமாதானமாக ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணத்தை நிரூபிக்கி
றார்—'இங்கு' என்றாரம்பித்து. 'இங்கு' என்பதற்கு மற்ற வஸ்து
க்களின் ஸமர்ப்பணம் கையினால் எடுத்துச்சேர்ப்பது முதலிய

[illegible]

தாயிருந்தபோதிலும் அவைகளுக்கு விஷயமல்லாத ஜீவாத்மாவின் ஸமர்ப்பணம் சொல்லப்படுமிடத்தில் என்று தாத்பர்யம். இப்படி தேஹந்திரியாதி விலக்ஷணஞ்ஜீவாத்மாவை பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும் என்பதற்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்—'ஸுவெ-பூரவா-யி' என்றாரம்பித்து. ஸுவெ-பூரவா-யி-லா உபாதிசுளிஞாலும், அதாவது ஸரீரம், இந்திரியங்கள், ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி முதலியவைகளினாலும், வி நிஜ-பூ-கூ-விடப் பட்ட, ஸூ-கூ-ஜி-கூ - ஜீவாத்மாவை, ஸு-ஹணி - ப்ரமாத்மாவிடத்தில், நூ-வெ-சு - ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். 'வெ-பூ-ரா-தி-களில்' என்றே இடத்தில் 'சூ-ஜி' ஸப்தத்தினால் இந்திரியங்கள், ப்ராணன், தர்மபூத ஜ்ஞானம், இவைகள் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. 'ஜி-ரா-நா-ந-பூ-வூ-ந-பூ-ய' என்றாரம்பித்து 'வூ-ந-பூ-வூ-ந-பூ-ய' என்கிறவரையில் ப்ராணவத்தில் மகாரத்தினர்த்தம். அதில் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம் சொன்னபடியினால் ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமும், சுலூசி ஸப்தத்தில் மிகுதியான மகாரமாய் நான் என்று அர்த்தமுமருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதினால் ஸ்வஸ்மை பாஸமானத்வமும் அர்த்தாத் ஸித்த மென்று திருவுள்ளம். மேல் 'ஸுவ-பூ-ஜி-ம-பூ-கூ' என்றாரம்பித்து. 'ஸ்ரீ-ய-பூ-தி-யை-ப-ப-ந்' என்றே வரையில் அகாரத்தினர்த்தம். இதற்குமேல் இப்படியே அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டுமென்பதற்கு ப்ரமாணத்தையும, அப்படி. அனுஸந்திக்கவேண்டிய ப்ரகாரத்தையும் ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளினால் ப்ரதிபாதித்தருளுகிறார்—'நானு முனக்கு' என்றாரம்பித்து. நானும், உனக்கு, பழவடியேன் - அநா

1 பாஞ்சராத்திரம்.

2. கருப்பல்லாண்டு.

8 பெரிய திருமொழி-8-9-3.

றுடையானுக்கடியே நெருவர்க் குரியேனே' என்கிற்படியே நித்ய
நிராவாபிக்ஷேஷலகுதனென்று சுமாமலநித்தை. ஐவ்
வஸா நாமஸா நம் சுமபுஷ்ணகா நாமஸா நத்திற்கு அஞ்
சுருவாணியாய் நிற்கும். ஹவஸபுஷ்ணமாவது 1 'சுதாதீய

தியாக ஸேஷபூதன். இக்கால் நித்ய நிருபாதிக ஸேஷத்வமும்
அருளிச்செய்யப்பட்டது. 'கண்ணபுர மொன்றுடையானுக்கு' இத்
யாதிகேழே வ்யாக்யானம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் உகா
ரார்த்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. ஆகையினால் இங்கு ஸமர்ப்
பணமாவது ஸேஷபூதனென்கிற அனுஸந்தானமாகையினால் அது
ஸம்பவிக்கக்கூடும். ஆகையினால் பூர்வோக்த ஸங்கைக்கு
இடமில்லை என்று தாத்பர்யம். இந்த ஸேஷஸேஷிபாவ
ஸம்பந்தத்தை யறிவதினாலுண்டாகும் ப்ரயோஜனத்தை
யருளிச்செய்கிறார்— 'ஐவ்வஸா நாமஸா நம்' என்றாரம்
பித்து. 'ஐவ்வஸா நாமஸா நம்' மாவது இந்த ஸேஷஸேஷி
பாவ ஸம்பந்தத்தை அனுஸந்தானம் செய்வது. 'சுமபுஷ்ணக'
மாவது ப்ராப்யமாகிய பரமாத்மஸ்வரூபம், ப்ராப்தாவாகிய ஜீவாத்
மஸ்வரூபம், அவனை யடைவற்குபாயம், அதினால் உண்டாகும்
பலம், அதற்கு விரோதிகள், என்பவை. 'அஞ்சுருவாணி' என்ப
தற்கு எப்படி எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே ஆதாரமாயிருக்கும் ஆணி
அஞ்சுருஆணி என்னப்படுகிறதோ அதைப்போல இந்த அர்த்த
பஞ்சகங்களுக்கும் ஒரே ஆதாரமாயிருக்கின்றது என்றார்த்தம்.
எப்படியென்னில்? ஸேஷிபாகையினால் ப்ரும்மம் ப்ராப்ய
மாயிற்று. ஸேஷபூதனாகையினால் இவன் ப்ராப்தாவானான். ஸேஷ
பூதனாகையினாலே ஸேஷிபினால் விதிக்கப்பட்ட ஸாஸ்திரசோதித
உபாயம் அனுஷ்டிக்கும்படியாயிற்று. அன்றிக்கே லகுவான
உபாயத்தைப் பற்றும்படியாயிற்று என்றாகவுமாம். ஸேஷிக்கு
அவன் உகந்த கிஞ்சித்காரம் செய்யவேண்டியதாகையினால் கைங்
கர்யம் பலமாயிற்று. பகவான் ஸேஷிபாகையினால் அவனுடைய
ஆஜ்ஞைகளை அதிலங்கனம் செய்தது ப்ராப்தி விரோதியாயிற்று
என்று இந்த அர்த்த பஞ்சகங்களுக்கும் ஸேஷஸேஷிபாவம்
ஆதாரமாக நிற்கிறபடியினால் என்று தாத்பர்யம். மேல் பாஸமர்ப்
பணத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்— 'ஹவஸபுஷ்ணமாவது'

லா ஹாவொ ஹாதநிக்ஷெவ உவ்யுதெ ' என்கிறபடியே
 நித்யஸௌலலுதனுமாய் நித்யவரதஞ்ஞமாய் சுவி
 தேவிலிக்குப் புகலொன்றில்லா வடியேனை யினியொரு கூத-
 வுத்திலே மூட்டாதே யடைக்கலமாகக் கொண்டு ரக்ஷித்தருள

என்றாரம்பித்து. இப்படி பாஸமார்ப்பணம் அவஸ்யம் செய்ய
 வேண்டுமென்பதற்கு ப்ரமாணங்களை உதாஹரிக்கிறார்—'சூத்ரா
 தீய' என்றாரம்பித்து. சூத்ரா-தன் னுடையவும், சூத்ரீய-தன்னைச்
 சேர்ந்த புத்ரப்ரேஷ்யாதிகளுடையவும், லா ஹாவொ - பாத்
 தை ஸமார்ப்பிப்பது, சூத்ருநிக்ஷெவ - ஆத்ம நிக்ஷெபமென்று,
 உவ்யுதெ - சொல்லப்படுகிறது. 'சூத்ருநிக்ஷெவ' என்கிற
 பதத்திற்கு ஆத்மாவை ஸமார்ப்பிப்பது என்று மாத்நிரம் அர்த்த
 மா யிருந்தபோதிலும் பரந்யாஸமும் ஆத்மஸமார்ப்பணத்திற்குள்
 அந்தர்த்தம் என்று திருவுள்ளம் 'நித்யஸௌலலுதனுமாய்'
 என்பதற்கு எப்பொழுதும் ஸௌலலுதனுமாய் என்றர்த்தம். இது
 னால் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள அப்ராப்தன் என்பது
 அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது. 'நித்யவரதஞ்ஞமாய்'
 என்பது னால் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள அஸக்தன் என்
 பது தெரிவிக்கப்பட்டது. 'புகலொன்றில்லா' என்பதற்கு
 வேறொரு உபாயம் இல்லாதவனுன என்றர்த்தம். அடியேன்-
 ஸௌலலுதனுன என்னை, கூத-வ்யுத்திலே - செய்யவேண்டிய
 தான உபாயத்திலே, மூட்டாதே - ப்ரவர்த்திக்கும்படி செய்யா
 தே, அடைக்கலமாகக் கொண்டு - ரக்ஷிக்கவேண்டிய வஸ்துவாக
 அங்கீகரித்துக்கொண்டு. இத்தால் தனக்குக் கர்த்தவ்யமாக ஸாஸ்
 திரத்தில் சோதிதமான உபாயம் இருந்தால் அதில் அஸக்தனுன
 வன் அதை அனுஷ்டிக்க வேண்டிய பாதத்தை ஸரண்யனிடத்தில்
 ஸமார்ப்பிப்பது தான் பாஸமார்ப்பணம். அப்படிப்பட்ட பாம்
 இல்லாத இடத்தில் பாஸமார்ப்பணம் அஸம்பாவிதம் என்று
 சொல்லுகிறார்கள். அந்தப் பூர்வபக்ஷத்திற்கு இடமில்லை என்
 பது ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறது. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யாத்நாவலீ ஹ்ரு
 தயத்தில் இது விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கப்படும். அங்கு பாக்கக்
 கண்டுகொள்ளுவது. மேல் பல ஸமார்ப்பணத்தை நிரூபிக்கிறார்—
 'ஹ்ருவஸவபுணமாவது' என்றாரம்பித்து. பலத்தில் தனக்கு

வேண்டுமென்கை. மறுவாழ்வுணர்வாவது 1. 'தென வஸ
ரக்ஷாஜாணவஸு' மறு வஸாஜு வியுத்தா' உத்தராக்ஷி
படியே களையற்ற வஸுரிதாயு' கொஞ்சுயத்திற்கு வஸுரிவ
யொழுனான ஆரா வன்பிலடியேனுக்கு உவாயியடியாகவந்த
வயொழுதைகளெல்லாங் கழித்து வழவிலா வடிமைகொண்டு.

ஸம்பந்தமில்லை என்ற நுஸந்திக்கவேண்டும் என்பதற்குப் பரமாணம்
காட்டுகிறார்— 'தென வஸரக்ஷாஜாணவஸு' என்றாரம்பித்து.
தென-அந்தப் பகவானால், வஸரக்ஷாஜாணவஸு-ரக்ஷிக்கப்படு
கிற தனக்கு, மறு-ரக்ஷிப்பதினாலுண்டாகிய பரயோஜனத்தில்,
வஸாஜு வியுத்தா - யஜமானனாகியிருக்குந்தன்மை இல்லாமலிரு
ப்பதும். 'கௌவரவபுணவயபுஜாஹு' தநிக்ஷெவ உவ
தெ' என்று உத்தரார்த்தம். பகவானிடத்தில் அந்த யஜமானனா
யிருக்கும் தன்மையை ஸமர்ப்பிப்பது வரையில் தனக்கு யஜமான
த்வமில்லாமையே ஆத்ம நிக்ஷேபம் என்று சொல்லப்படுகிறது
என்று சேர்த்துக்கொள்ளவும். களையற்ற - ஸ்வாதீன ஸ்வார்த்த
கார்த்தருத்வ போக்த்தருத்வ பரமங்களாகிற கணிகளில்லாமல், வஸுரி
தாயு - நிக்ஷ ஸுரிசுள் செய்யும் கைங்கர்யத்திற்கு ஸம
மான. 'வஸுரிவயொழுனாக' என்பதற்கு ஸ்வரூபத்தினாலே
யே யோக்யன் என்றர்த்தம். அதாவது ஒரு காரணத்தினாலே
யோக்யனாவதன்றிக்கே ஜீவாத்மா என்கிற ஸ்வரூபத்தினால்
ஸுரிசுளைப்போலக் கைங்கர்யம் செய்ய யோக்யன் என்று தாத்
பர்யம். ஆரா - அடங்காததான, அல்லது-போதும் என்கிற
தருப்தி இல்லாததான, அன்பு - பரிதிக்கு, இல் - ஸ்தானமானிய,
அடியேனுக்கு-தாஸபூதனான எனக்கு, உவாயியடியாக-தேஹம்,
இந்திரியம், கர்மங்கள், முதலியவைகளான காரணங்களினால்,
வயொழுதைகளெல்லாம் - கைங்கர்யம் செய்யயோக்யதை இல்
லாமல் போனதெல்லாம், கழித்து-போகடித்து, வழவிலா-விட்டுப்
போகாததான, அடிமை-கைங்கர்யத்தை, கொண்டு-அங்கிகரித்துக்
கொண்டு, வாழ்வித்தருளவேண்டும் - அடியேனை வாழும்படி
செய்தருளவேண்டும். இப்படித் திருமந்திரத்தினுடைய ஸரஸ்வ
புத்தை அருளிச்செய்துவிட்டு அதின் பரயோஜனத்தை அருளிச்

வாழ்வித்தருள் வேண்டுமென்கை. இப்படி சொஷசொஷிலாவத்
தாலே இருவரையு முறவாக்கி, சொஷசொஷிகூதூத்தாலே
இருவரையும் வணக்கி, சொஷசொஷிமயுத்தாலே இருவரை
யும் வனகரவஸமாக்குகிறது திருநீனம். இதிலே ஸாரீரக
கூதூத்தாலே தோற்றின் வரதகவத்தையும், வரதவிதத்தை

செய்து திகமனம் செய்தருளுகிறார்—‘இப்படி’ என்றாரம்பித்து.
‘சொஷசொஷிலாவத்தாலே இருவரையு முறவாக்கி’ என்பத
ற்கு ப்ரணவம் ஸேஷஸேஷிபாவ ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிற
படியினால் இவ்விருவரையும் உறவினராக்கினது என்று தாத்பர்
யம். ‘சொஷசொஷிகூதூத்தாலே இருவரையும் வணக்கி’
என்பதற்குச் ‘ஸேஷனாகிய இவன் செய்யவேண்டிய பரந்தாஸத்
தைச்செய்ய, ஸேஷியாகிய பகவானுன் ஸாரிய:பதி தான்ஏற்கனவே
ரக்ஷிக்க கடமைப்பட்டவனா யிருந்தமை தோற்றத்தான் வணங்கி
யாததை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறானென்று ‘நாரீபத்யுவிவாஜேவம்’
என்கிற யோஜனையில் சொல்லுகிறபடியினால் இவனை ப்ரபத்தியி
னாலே வணக்கி அவனைப் பாஸ்வீகாரத்தினால் வணக்குகிறது
என்று தாத்பர்யம். ‘சொஷசொஷிலாவத்தாலே இருவரையும்
வனகரவஸமாக்குகிறது’ என்பதற்கு நாராயண ஸப்தத்தில்
சதுர்த்தியினால் சொல்லப்படுகிற கைங்கர்யத்தில் இருவரும்
ஸேஷஸேஷிகளாகையாலே ஆநந்தம் இருவருக்கும் துல்யம்.
ஸேஷியுதந்த அடிமையை யல்லவோ இவன் ப்ரார்த்திக்கிறான்.
அவனும் இவனை ரக்ஷித்துத் தான் க்ருதார்த்தனாகிறான் ஆகை
யினால் இருவரும் ஏகாஸமாகிறார்கள் என்று தாத்பர்யம். ‘வனக
ரவஸமாகை’ யாவது துல்யமான ஆநந்தத்தை யனுபவிக்கை.
இப்படித் திரும்ந்திரத்தில் மூன்று அர்த்த விஸேஷங்களையும்,
அதின் ப்ரயோஜனத்தையும் நிரூபித்தருளி மேல் த்வயத்தின்
அர்த்தத்தை விவரணம் செய்தருளுகிறார்—‘இதிலே’ என்றாரம்
பித்து. ‘இதிலே’ என்பதற்குக் கீழ் நிரூபிக்கப்பட்ட திரும்ந்
திரத்திலே என்றர்த்தம். ‘ஸாரீரககூதூத்தாலே’ என்பதற்கு
ஸாரீரக ஸாஸ்திரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கும் வரிசையைப்
போலவே என்றர்த்தம். அதிலும் முதல் இரண்டத்யாயங்களி
னால் பாதத்வமும், மூன்றாவது அத்யாயத்தில் பரமஹிதமும்,
நான்காவது அத்யாயத்தில் பரம புருஷார்த்தமும் நிரூபிக்கப்பட்.

யும், வரஜவாசுரவாசுரத்தையும், ஸுராவாசுரவாசுரவி
 விசேஷணவிசரிஷ்டமாக வெளியிடுகிற ஸுராவாசுர
 உத்தத்தில் மூன்று வாசுரங்களிலடையே உவாசுரவிசேஷ
 மும், வரவாசுரவிசேஷமும், விரோயிவிசுத்தி
 விசேஷமும், விக்ஷாபாசுர உபத்தாலே இருவகையாகச்
 சேர்ந்து நிற்கும்படி யதாவதுமெய்யம். எங்ஙனே யென்னில்?
 ஸ்ரீ ஹனுமதாசுராவணனு சுவரீகதவிலிக்கு வுரஜவாசு

டன. அந்த காமத்தை இங்கும் கண்டு கொள்ளுவது என்று
 தாத்தபர்யம். 'ஸுராவாசுரவாசுரவிசேஷண விசரிஷ்ட
 மாக' என்பதற்கு அந்தந்தப் பாததவாதிகளின் ஸ்வரூபங்களுக்
 குத் தகுந்த விசேஷணங்களோடு கூடினதாக என்றர்த்தம்.
 'ஸுராவாசுரவாசுரத்தின்' என்பதற்கு ஸுராவாசுரத்திக்குக் கரண
 மந்திரமாயி த்வயத்தில் என்றர்த்தம். 'ஸுராவாசுரவாசுர
 விசேஷண'ங்களாவன—பாததவத்திற்கு லக்ஷம் முதலியவை
 களும், பாததவத்திற்கு ஆதிஞ்சர்பாபங்களும், பாத புருஷார்த
 தத்திற்கு ஸ்வாதீன ஸ்வார்த்த கர்த்தருத்வ போக்தருத்வ ப்ரமங்
 களில்லாமையும். 'உவாசுரவிசேஷ'மாவது ப்ரபத்தி. 'வரவாசு
 ரவாசுரவிசேஷ'மாவது கைங்கர்யம். 'விரோயிவிசுத்தி
 விசேஷ'மாவது ஸர்வபாப நிவ்ருத்தியாகவுமாம். கைங்கர்யத்
 தில் இப்பொழுது ஸம்ஸாரதசையிலுண்டாகிற ஸ்வாதீன ஸ்வார்
 த்த போக்தருத்வ கர்த்தருத்வாதி ப்ரம நிவ்ருத்தியாகவுமாம்.
 'இவைகள் விக்ஷாபாசுர உபத்தாலே இருவகையாகச் சேர்ந்
 திருக்கை' யாவது ஸித்தோபாயம் ஸாத்யோபாயம், ஸித்த
 புருஷார்த்தம், ஸாத்ய புருஷார்த்தம், ஸித்தவிரோதி நிவ்
 ருத்தி, ஸாத்யவிரோதி நிவ்ருத்தி என்று சேர்ந்திருக்கை.
 விரோதி நிவ்ருத்தியில் ஸித்தஸாத்ய ரூபமாயிருக்கையாவது த்வ
 யத்தை உச்சரிக்கும் பொழுதே பூர்வபாபங்களை விலக்கிவைக்கிற
 படியினால் அது ஸித்த நிவ்ருத்தி. அபுத்தி பூர்வமான உத்தரா
 கங்களுக்கு அஸ்லேஷமும் புத்தி பூர்வோத்தராகங்களுக்கு
 ப்ராயஸ்சித்தாதிகளாலே ஸாதமைகொள்ளுவதும் ஸாத்ய நிவ்ரு
 த்தி. இதையே விஸதமாக நிரூபிக்கிறார்—'எங்ஙனே யென்னில்'
 'என்றரம்பித்து. 'வுரஜவாசுர வரவாசுரவாசுர' இருக்கையா

ஸாவெக்ஷமுமாய் தக்ஷுவதக்ஷமுமாய் வ்யவயாநமற்று
புயாதமுமாதவிகொவாயம். 1 'கூநந்யஸாயெ', 2 'அகல
கில்லேன்' ஐதூரிகளிற் சொல்லுகிற ஸாரணாமதி அவனு

வது அநந்தாபாரதங்களைப் பொறுப்பதற்கு ஸத்ருஸ்மான உபா
யங்களை எதிர்பாராமல் அத்யந்த -ஸுலபமாகிய ப்ரபத்தி யென்
கிற வ்யாஜத்தை எதிர்பார்த்திருக்கை. 'தக்ஷுவதக்ஷமுமாய்'
என்பதற்கு அந்த வ்யாஜமான ப்ரபத்தியும் அவனால் கொடுக்கப்
பட்ட கரணகளேபராதிகளினாலும் அவனால் உண்டாக்கப்பட்ட
புத்தியினாலும் செய்யப்பட்டதாகையினால் அவனே ப்ரவர்த்தகன்
என்றர்த்தம். 'வ்யவயாநமற்று' என்பதற்கு நேரில் மோக்ஷத்
தைக்கொடுக்கிறவன் பகவான் ஆகையினால் நடுவில் மற்றொன்றை
எதிர்பாராமலும், அப்படி மற்றொன்றை எதிர்பார்ப்பதினால் உண்
டாகும் விளம்பம் முதலியவைகள் இல்லாமலும் என்றர்த்தம். ப்ர
பத்தி அநாதியான அபாரதங்களினால் நிக்ரஹ ஸங்கல்பம்
செய்து கொண்டிருக்கிற பகவானை நம்முடைய கார்யத்தைச்செய்
யும்படி வஸப்படுத்திக் கொடுக்கிறபடியினால் 'வஸீகரணொவா
யம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. அது ஸாத்யோபாயம். நம்மால்
அனுஷ்டிக்கப்படுமதாகையினால் அப்படிப் பெயர் பெற்றது. இத்தை
யே விஸதமாக அருளிச்செய்கிறார்—'கூநந்யஸாயெ' என்
றாரம்பித்து. 'கூநந்யஸாயெஸூலீஷெ ஶஹாவிஸாஸ வஹி
வக்ஷு: | ததெகொவாயதாயாநா புவதீஸாரணாமதி: ||' என்
று பூர்ண ஸ்லோகம் இதின் அர்த்தம்—ஸூலீஷெ - தன்னு
டைய இஷ்டபலமானது, கூநந்யஸாயெ - வேறொரு உபா
யத்தினாலும் ஸாதிக்கமுடியாம விருக்கும்பொழுது, ஶஹாவிஸா
ஸவஹிவக்ஷு: மஹாவிஸ்வாஸத்தை முன்னிட்டிக்கொண்டு,
ததெகொவாயதாயாநா - அவனொருவனே உபாயமாக வேண்டு
மென்று யாசிப்பது, புவதீ: - ப்ரபத்தி, ஸாரணாமதி: - அது
தான் ஸாரணாகதி. இதற்குமேல் ப்ரமாணமாக ஆழ்வார் ஸ்ரீ
ஸுக்தியை உதாஹரித்தருளுகிறார்--'அகலகில்லேன்' என்றாரம்
பித்து. 'அகலகில்லேனிறையு மென்றலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா

1 பாதமுனிவாக்யம்.

2 திருவாய்மொழி-6-10-10.

டைய வஸீகரணெனாவாயம். வஸுஷாடி- விஸேஷ
மாவது. 1 'தனக்கேயாக வேனைக்கொள்ளுமீதே' என்கிறபடியே
தன்னோடும் தான் பண்ணுகிற கெஸைய-புத்தோடும் துவக்க

திகரில்புகழாயுலகம் முன்றுடையாயென்னை யாள்வானே திகரில்
மார் முனிக்கணங்கள் விரும்புந் திருவேங்கடத்தானே புகலொ
ன்றில்லா வடியேனுன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே' என்று
ஆழ்வார் தான் ஸரணாகதி பண்ணின ப்ரகாரத்தை வெளியிட்
டிருக்கிறார். அதில் இங்கு விவக்ஷிதமானது நான்காவது பாதம்.
அது கீழே வ்யாக்யானம் பண்ணப்பட்டது. இ த ற் கு மே ல்
புருஷார்த்த விஸேஷத்தை நிரூபிக்கிறார்— 'வஸுஷாடி-
விஸேஷமாவது' என்றாரம்பித்து. இப்படி ஸ்வாதீன ஸ்வா
ர்த்த கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வ ப்ரமங்கள் கைங்கர்யத்திலிருக்
கக் கூடாதென்பதற்கு ப்ரமாணமாக ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்தியை
உதாஹரித்தருளுகிறார்— 'தனக்கேயாக' என்றாரம்பித்து.
தம்மை யடிமை செய்வித்துக் கொள்ளும்படியை யெம்பெரு
மானுக்குக் கற்பிக்கும் இடமாகையினால் இதுவே ப்ரபன்னர்க
ளான பரமைகார்திகளினால் ப்ரார்த்திக்கப்பட வேண்டிய புரு
ஷார்த்தம் என்று தாற்பர்யம். 'தனக்கேயாகவேனைக் கொள்ளு
மீதே யெனக்கே கண்ணனை யான் கொள்கிறப்பே' என்றல்ல
வோ ப்ரார்த்தித்திருக்கிறார். எனை-என்னை, தனக்கேயாக-பிறர்க்கு
மன்றியே எனக்கு மன்றியே எனக்குந் தனக்குங் கூடவு மன்
றியே தனக்கே ஸேஷமாக, கொள்ளுமீதே - ஸ்வீகரிக்கை
யாகிய இடையே, எனக்கே கண்ணனை - எனக்கனுரூபனாகண்
ணனை, யான்கொள்கிறப்பு நானபேக்ஷிக்கும் ப்ரயோஜனம்,
என்று இருபத்திராலாயிரப்படியில் வ்யாக்யாதமாயிற்று. இதில்
'தனக்கே' என்பதில் ஏவகாரத்தினால் ஆந்தராளிகமாகவாவது
தனக்கு அந்த ப்ரயோஜனத்தில் ஸம்பந்தமில்லை என்பது தெரி
விக்கப்படுகிறது. 'எனைக்கொள்ளும்' என்பதினால் தனக்குக்
கர்த்தருத்வமும் இல்லை, அவன் பார்த்து அந்ஸீகரித்துக்கொள்ள
வேண்டும் என்பதுமேற்பட்டது. 'தன்னோடும் தான் பண்ணு
கிற கெஸைய-புத்தோடும்' என்பதற்குத் தனக்கும், தன்னால்
செய்யப்படும் கைங்கர்யத்திற்கும் என்றர்த்தம். துவக்கற்று -

ற்று 1 'கண்டுகேட்டுற்று'. உதாரணிகளில்படியே நிரதிசாய
வொழிமான நிதூவிகவூரவூத்திலே வாரிவகுணா
நாலவவரீவாஹமாய்க்கொண்டு வராயுமான செஷி
யுகந்த கெஞ்சையும. விரொயி நிவூதி விசெஷமாவது
2 'தனக்கேயாகவேனைக் கோள்ளுமீதே' என் கிற படியே

கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வாதி ஸம்பந்தங்களில்லாமல். பகவானை
ஸேவித்தனுபவிக்குமானந்தமே 'நிரதிசாயவொழி' மென்ப
தைக் காட்டுவதற்கு 'கண்டு கேட்டுற்று' என்கிற ஆழ்வார்
ஸ்ரீ ஸுகத்தியை உதாஹரித்தருளினது. 'கண்டு கேட்டுற்று
மோந்துண்டுமூலமைங் கருவிகண்ட விற்பந்தேரிவரிய வளவில்
லர்ச்சிற்றிற்ப மொண்டொடியாள் திருமகளு நீயுமே நிலாநிற்பக்
கண்டசுதிர் கண்டொழிந்தே னடைந்தேனுன் திருவடியே' என்
றல்லவோ ஆழ்வாரின் அனுஸந்தானம். கண்டு-ரூபத்தை க்ர
ஹித்து, கேட்டு - ஸப்தத்தை க்ரஹித்து, உற்று - ஸ்பர்சத்தை
க்ரஹித்து, மோந்து - கந்தத்தை க்ரஹித்து, உண்டு - ரஸத்
தை க்ரஹித்து, இப்படிப் பஞ்சேந்திரியங்களி னனுபவத்தினால்
உண்டாகிய ஸுகமும், பரிசுத்த ஜீவாத்மாவை யனுபவிப்பதி
னால் உண்டாகிய ஸுகமும், ஸ்ரிய:பதியான தேவரீரை
அனுபவித்தினு லுண்டாகும் ஸுகத்திற்கு ஸத்ருஸமாகாதென்
று தெரிந்து அவைகளை விட்டு உம்மை யடைந்தேன் என்றாழ்வா
ரதுஸந்தானமாகையினால் 'நிரதிசாயவொழி'மென்னக் குறை
யில்லையிறே என்று தாத்பர்யம். நிதூவிகவூரவூத்
திலே நித்யமான பகவத்ஸ்வரூபமாகிற ப்ராப்யத்
திலே, வாரிவகுணா நாலவவரீவாஹமாய்க் கொண்டு
அப்பீடிப்பட்ட ஆநந்த ரூபமான ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி
களுடன் பரிபூர்ண னுன பரமாத்மாவை யனுபவிப்பதினா
லுண்டாகிய ப்ரீதி உள்ளடங்காமல் வழிந்து கைங்கர்ய ரூப
மாய் வெளியில் புறப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். வராயுமான-
தன்னால் செய்யப்படுகிற. விரோதி நிவ்ருத்தி விசேஷத்தை நிரூ
பித்தருளுகிறார்-'விரொயி நிவூதி' என்றாய்ப்பித்து. இங்குள்ள

1 திருவாய்மொழி-4-9-10.

2 174-ம் பக்கம் பார்க்க.

களுக்கு 1. 'ஸூத்ரா துஸுரணாஸ. மாஸு', 2. 'ஹவாஸுஸஹ

ணாஸ - திருவடிகளை, மாஸ - கெட்டியாக, நிவீயு -
பிடித்துக்கொண்டு, வீதாஸ ஸீதையையும், ராவவாஸ -
ராமனையும் குறித்து, உவாஸ - சொன்னார். இந்த ஸ்லோக
த்தில் பெருமானும் பிராட்டியும் சேர்ந்திருந்த சேர்த்தியில்
ப்ரார்த்தித்தார் என்பதினால் ஸ்ரீமச்சப்தார்த்தமும், 'ராவ
வாஸ ஸீதாஸுத' என்பதினால் ஸரணாதர்களைக் காப்பாற்றுகிற
பெரிய வரதத்தை யுடையவென்பதினாலும், அதற்குபயுத்தமா
ன ஸௌலப்யாதி குணங்களை யுடையவன் என்பதினால் நாராயண
ஸ்ரப்தார்த்தமும், சரணஸ்ரப்தமிருப்பதினாலும், த்வயத்தின் பூர்வ
கண்டத்திற்கு இந்த ஸ்லோகம் சேர்த்தியாகிறது. 'ஹவாஸு
ஸஹவெஹேஹு' பிரிஸாநுஷுரஸுதே 1 சுஹம் ஸவபு
கரிஷ்யாமி ஜாஸுதஃ ஸவதஸுதே ॥' என்று பூர்ணஸ்லோகம்.
இதின் அர்த்தமாவது - ஹவாஸு - தேவரீர், வெஹேஹு
ஸஹ - ஸீதையோடுகூட, பிரிஸாநுஷு - மலையின் தாழ்
வரைகளில், ரஸுதே - விளையாடப்போகிறீர், சுஹம் - நான்
ஜாஸுதஃ - விழித்துக்கொண்டும், ஸவதஃ - தூங்கிக்கொண்டுமிருக்
கிற, தே - தேவரீருக்கு, ஸவபு - எல்லாவிதக் கைங்கர்யத்தையும்,
கரிஷ்யாமி - செய்யப்போகிறேன். இங்கு எதிர்காலமாகச்
சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும் பகவானுடையவும் பிராட்டியினு
டையவும் ஸந்தியில் ப்ரார்த்திக்கப் படுகிறதாகையினால் செய்ய
வேண்டும் என்பதில் தாத்பர்யம் கொள்ளவேண்டும். இதில் 'ஸஹ
வெஹேஹு' என்பதினால் உத்தரகண்டத்தில் 'ஸ்ரீ உதே'
என்னும் பதத்தினர்த்தமும், 'ஜாஸுதஃ ஸவதஸுதே' என்ப
தினால் ஸர்வாவஸ்தைகளும், பிரிஸாநுஷுரஸுதே
என்பதினால் ஸர்வதேஸங்களும், 'ஸவபு' என்பதினால்
ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் த்யோதிதமாகிறபடியினால் 'ஒழி
வில் கால'த்தின்படியே ப்ரார்த்தித்ததாகிறபடியினால் சதுர்த்
தியினர்த்தமும், 'ஹவாஸு' என்பதினால் நாராயண
ஸ்ரப்தார்த்தமும் தெரிவிக்கப்படுகிறபடியினால் இந்த ஸ்லோ

1 ராமாயணம்-அயோ-31-2.

2 ராமாயணம்-அயோ-31-27.

விவெகாஜியுதூனாய்க்கொண்டு 1 ' விடைக்குலங்கள் ' என்கிற

சோம்பரை உகத்திபோலும் சூழ்புனலாங்கத்தானே' என்று பூர்ணபாகரம். இதினர்த்தம்— மேம்போருள் வெளியிலே இருக்கும்படியான வஸ்துக்கள், போக்யமாக அனுபவிக்கப் படும் வஸ்துக்கள் என்றாகவுமாம், போகவிட்டு-அஸ்திரத்வாதி தோஷதர்ஸனத்தினாலே அவைகளைவிட்டு, மெய்ம்மையை-மெய்யான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வபாவத்தை, மிக - உயர்ந்த வஸ்துவாக, உணர்ந்து - தெரிந்துகொண்டு, ஆம்பரிசறிந்து - இப்படி ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் தெரிந்தால் அந்த ஸ்வரூபத்திற் கனு குணமான புருஷார்த்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, கீம்புலன்-பஞ்சேந்திரியங்களை, அகத்தடக்கி - பாஹ்யவிஷயங்களில் போகவொட்டாமால் ஜயித்து, காம்பற - இதரபுருஷார்த்தங்களில் ஸம்பந்தங்கள் போகும்படி, தலைசிறைத்து - தங்கள் பாபங்களைப் போக்கிக்கொண்டு, உன்கடைத்தலை-உன்வாசல் கடையில், அதாவது கடைசியில் உன்னுடைய நுனிச் செய்யப்பட்ட சரமஸ்ஸேலாகத்தில், இருந்து - நிஷ்டையை யுடையவர்களாய், வாழும் - அடுத்த நிமிஷம் முதல் கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்தமடையும்படி நிற்கிற, சோம்பரை - சோம்பேறிகளை, அதாவது அகஞ்சனர்களை, உகத்திபோலும் - ஸந்தோஷப்படுகிறாய் போலும், சூழ்புனலாங்கத்தானே என்பது ஸம்போதனம். ' விவெகாஜியுதூனாய்க்கொண்டு ' என்கிற இடத்தில் 'சூழி' என்பதினால் ஸ்வரூபோதித புருஷார்த்தத்தில் ருசியும், அதில் தன்னதிகாரான குணமாக இதர உபாயங்களில் நெராற்பமும் சொல்லப்படுகின்றன. இப்படி யறிந்தவுடன் பகவானிடத்தில் ஸரணாகதி பண்ணும்படி செய்யும் என்கிற க்ரமத்தைக் காட்டுவதற்குத் திருமழிசை யாழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்தியை யுதாஹரித்தருளுகிறார்— 'விடைக்குலங்கள்' என்றாரம்பித்து. 'விடைக்குலங்க ளேழடர்த்து வென்றி வேற் கண்மாதாரர் கடிக்கலந்த தோள்புணர்ந்த காலியாய வேலை நீர்படைத் தடைத்ததிற் கிடந்து முன்கடைந்து நின்றனக்கு அடைக்கலம் புருந்தவென்னை அஞ்சலென்ன வேண்டுமே ' என்று பூர்ண பாட்டாகையினால் அப்படி உன்னைச் ஸரணமாக அடைந்த என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று

பாட்டின்படியே ஸ்ரீமாததயே-ஹமான ஸ்வபூஷைக் காரணம்
 னுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்கை. ஸ்ரீமாததயே-ஹமான ஸ்வபூஷைக் காரணம்
 கள் கூட்ட வல்வினையை நாசஞ்செய்யுஞ் சதீர்மூர்த்தி' என்
 தாத்பர்யம். வேலை - ஸமுத்திர ஜலத்தை, படைத்து - ஸ்ரு
 ஷ்டித்து, அடைத்து - அணைத்து, அடில் - அந்த ஸமுத்திர
 ஜலத்தில், கிடந்து - ஸயனித்து, முன் - முன்பொருகாலத்தில்,
 கடைந்து - மதனம் செய்து, விடைக்குலங்கள் - வ்ருஷபங்கள்,
 ஏழு - ஏழுகளை, அடர்த்து - செருக்கடக்கி, வென்றி - ஜயம்
 பொருந்திய, வேல் - வேல்போலிருக்கிற, கண் - கண்களை
 யுடைய, மாதரார் - லக்ஷ்மீ, நப்பின்னைப்பிராட்டி, முதலிய
 பத்தினிகளுடைய, கடிக்கலந்த - வாஸனையோடு கூடிய, தோள்-
 தோளுடன், புணர்ந்த - ஸம்ஸ்லேஷித்தவனாகிய, காலியாப -
 பசுக்களை மேய்க்கும் இடையனாக அவதரித்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை,
 நிர்த்தனுக்கு - தேவரீருக்கு, அடைக்கலம் புகுந்த - ஶக்ஷப வஸ்து
 வாகப் புகுந்த, என்னை - அடியேனை, அஞ்சல் - பயப்படாதே,
 என்னவேண்டும், 'ஶாஸூய' என்றருளிச் செய்யவேண்டு
 மென்றபடி. இந்தப் பாட்டுக்கு பிராட்டி துடக்கமானாளுடைய
 விரோதிகளைப்போக்கினுப்போலே என்னுடைய விரோதிகளையும்
 போக்கி என்னை ஶக்ஷித்தருளவேண்டும் என்பதில் தாத்பர்யம்.
 அன்றிக்கே பிராட்டி விஷயத்தில் இவ்வளவு வ்யாமோஹத்தை
 யுடைய தேவரீர் அவனைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு வந்த என்னை
 அங்கிகருத்தருளவேண்டும் என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். ஆக
 இத்தால் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகவும், பகவானுடைய ஸௌ
 லப்பாதி குணங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டும் ஸாணம்புகவேண்
 டும் என்பது இந்தப்பாட்டின் திரண்டபொருள். 'ஸ்ரீமாதத
 யே-ஹமான' என்றருளிச் செய்திருப்பது 'க௃ஷ்ண யதே-
 ஸ்ரீமாததம்' என்கிற ப்ரமாணத்தை யனுஸரித்து. மேல் ஸ்ரீ
 யன் செய்யவேண்டியதை நிரூபித்தருள்கிறார் - 'ஸ்ரீமாதத
 யே-ஹமான' என்றாரம்பித்து. தமர்கள் - தன்னையாஸ்ரித்தவர்
 களுடைய, கூட்ட - ஸமுஹத்தினுடைய, வல்வினையை - ப்ரபல
 மான பாபத்தை, அதாவது தன்னையொழிய மற்று்வேறு ஒருவ
 ராலும் போக்கமுடியாத பாபத்தை, நாசஞ்செய்யும்-நாசம்பண்ணு
 கிற, சதீர் - சாதூர்யத்தையுடைய, மூர்த்தி - திவ்யமங்களை விக்ர

கிறபடியே ஸ்ரீரணாமத விரொயிகளை யெல்லாங் கழிக்கை
க்கு ஸ்வபூசெஷியான தன்னைத் தட்டுமாற்றித் தாழநின்றேற்றின
சுமையெல்லாம் ஏறிட்டுக்கொண்டு இவனைத் தன்னளவாக வுயர

ஹத்தையுடையவன், அதாவது திவ்யாவதாரங்களை யுடையவன்
என்று தாத்பர்யம், அதாவது ஆஸ்ரிதர்களுடைய விரோதிகளைப்
போக்குவதற்காகப் பரிக்காணிக்கப்பட்ட அனைக திவ்யாவதார
ரூபங்களை யுடையவன் என்று தாத்பர்யம். 'ஸ்ரீரணாமதவிரொ
யிகளை யெல்லாங் கழிக்கைக்கு' என்கிற இடத்தில் 'விரொயி
க'ளாவது ஸ்ரீரணாதன் தன்னையடைவதற்குத் தடங்கல்களாயிருக்
கும் பாபங்கள். 'தன்னைத்தட்டு மாற்றித்தாழ நின்று' என்பதற்கு
ஸர்வேஸ்வரனானதான் உட்காரவேண்டிய யஜமான் ஸ்தானத்தை
விட்டு வேலைக்காரனாகிய ஸாரதியின் ஸ்தானமாகிய கீழ்கட்டில்
உட்கார்ந்து என்று தாத்பர்யம். அதாவது இவ்விடத்தில் ப்ரதா
னனான தான் அப்ரதானன் நிற்கவேண்டிய ஸ்தானத்தில் நின்று
என்றார்த்தம். அதாவது ரக்ஷகனானதான் இவன் உபாயம் செய்ததி
னால் ப்ராஸன்னனாய் ரக்ஷிக்கவேண்டியதைத் தவிர்த்து தன்னுடைய
ப்ராஸாதத்திற்குக் காரணமாயும் அசேதனமுமாகிய உபாயாந்தர
ஸ்தானத்தில் நிற்கிறான் என்று தாத்பர்யம். இப்படி நிற்கைக்குக்
காரணம் தான் ஸர்வேஸ்வரனாகியினால் இவற்றை ரக்ஷித்து அதி
னால் உண்டாகும் ப்ரயோஜனத்தைத்தான் அடைகிறானாகையினால்
'ஸ்வபூசெஷியான தன்னை' என்றருளிச் செய்யப்பட்டது.
'ஏற்றின சுமை யெல்லாம் ஏறிட்டுக்கொண்டு' என்பதற்கு அவ
ரவர்களினுடைய ப்ரார்த்தனைகளின்படி பக்தியோகத்தினுடைய
அங்கங்களின் பரத்தையும், உபாயாந்தரத்தின் பரத்தையும்,
அனுபந்திபர்யந்தமாயும், இவன் குறிப்பிட்ட காலத்திலும் பலம்
கொடுக்கும் பரத்தையும், அங்கீகரித்துக்கொண்டு என்றார்த்தம்.
'சுமையெல்லாம் ஏறிட்டுக்கொண்டு' என்பதினால் இவனால் ப்ரா
த்திக்கப்பட்ட தெல்லாவற்றையும் அவன் அங்கீகரிக்கிறான்.
இவன் இழப்பது இவன் ப்ரார்த்தியாமையாலே. ப்ரபத்தி வஸீ
க்ருதனான ஸர்வேஸ்வரன் செய்யமாட்டானென்ப தெரூன்றில்லை
என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. 'இவனைத் தன்னளவாக வுயர
வேடுக்கை' என்பதற்குத் தனக்கு ஸமமாக போகத்
தைக்கொடுத்து வாழ்விக்கை என்று தாத்பர்யம். க்ருத

வேகேகை. உதூரகூகுமாவது 1 'அத்தனாகி யன்னையாகி' என்கிற பாட்டின்படியே 2 அகலெலுத் தேற்றி 3 'சிற்றஞ் சிறு

க்ருத்யனுடைய உத்தர க்ருத்யத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்—
'உதூரகூகுமாவது' என்றாரம்பித்து. இப்படி க்ருதக்ருத்யன்
ஸோகியாமைக்கு ப்ரமாணமாகத் திருமழிசைப் பிரானுடைய
ஸ்ரீஸூக்தியை உதாஹரித்தருளுகிறார்—'அத்தனாகி' என்றாரம்
பித்து. 'அத்தனாகி யன்னையாகி யானுமெம்பிரானுமாய் ஒத்தொ
வ்வாதபல் பிறப்பொழித்து நம்மை யாட்கொள்வான் முத்தனார்
முகுந்தனார் புகுந்து நம்முள்மேவினார் எத்தினு விடர்க்கடல்
கிடத்தியேழை நெஞ்சமே' என்று பூர்ணபாசரம். இதின் ஆர்த்
தம்— முத்தனார்-ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமில்லாதவனாய், முகுந்தனார்-
முகுந்தனென்கிற திருநாமத்தை யுடையவனாகிய ஸ்ரீய:பதி, ஒத்
தொவ்வாத - ஒன்றோடொன்று சில ஸத்ருஸமாயும், சில ஸத்ருஸ
மல்லாமலுமிருக்கிற, பல் பிறப்பு-கணக்கில்லாத ஜன்மங்களை, ஒழி
த்து - நாசம்செய்து, நம்மை யாட்கொள்வான் - நம்மைக்கொண்
டுத் தன் கைங்கர்யத்தை அங்கீகரிப்பதற்காக, அத்தனாகி - பிதா
வாய், அன்னையாகி - மாதாவாய், ஆனும் - நம்மை அடிமை கொ
ள்ளுகிற, எம்பிரானுமாய் - ஸ்வாமியுமாய், நம்முள்மேவினார் -
நமக்குள்ளே வந்து பொருந்தி நின்றார், அதாவது நம்மை சூழிப்ப
தற்காக நம்முடைய நெஞ்சிலே வந்து தோன்றி நித்ய வாஸம்
செய்கிறார், ஏழை நெஞ்சமே - அறிவில்லாத மனதே, ஆஸ்ரயிப்ப
தற்கு முன்பு ஸோகியாமையைப்போல ஆஸ்ரயித்த பிறகு ஸோ
கிப்பதும் அறிவில்லாதவனுடைய க்ருத்யம், எத்தினால் - எந்தக்
காரணத்தினால், இடர்க்கடல் கிடத்தி-துக்கமாகிற ஸமுத்திரத்தில்
அழுந்திக்கிடக்கிறாய்—என்பது. 'என்கிற பாட்டின்படியே'
என்பதற்கு அவனுடைய ஆர்த்தியையும் அவனுடைய குணங்
களையும் அவன் நம்மை சூழிப்பதற்காக முன்னதாகப் பாரித்து
ஒருப்பட்ட படியையும், இதில் அவன் செய்யவேண்டிய அம்சங்
களில் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியான படியையும் யோஜித்து
மனதை நிர்ப்பயமாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்பதிர்தப்பாட்டின்
தர்த்பரீயம் என்றர்த்தம். அதில் 'அத்தனாய்' என்பதினால் ஸர்வ

1 திருச்சந்த விருத்தம்-101.

2 திருப்பாவை-29.

காலே' என்கிற பாட்டின்படியே ஸ்வ-பூகாரத்தாலும் ஸக-
கூனாய் ஸ்வயம்பூயோஜகஸா ஸ்ரீயகெகஸய-பூவாஸகை.
இப்படியால் ஔயிகாரியை ஸாணன் ஹிதததீத்திலே

வித பந்துவாய் ஆப்தனாபடியும், 'ஆனமெம்பிரானு' மென்
பதினால் ப்ராப்தனாபடியும், 'ஒத்தொவ்வாத' என்றிவை முத
லியதினால் சுகிப்பதற்கு முன்னமேயே அவன் பாரித்திருக்கும்
படியும், 'முத்தனார்' இத்யாதியால் அவனுடைய குணங்களும்,
'முருத்தன் எம்முன்மேலினார்' என்பதினால் பலங்கொடுப்பதற்காக
ஒருப்பட்டபடியும், இந்தத் தைர்யத்திற்குக் காரணமாக வருளிச்
செய்யப்பட்டது. 'தேற்றி' என்பதற்குத் தேறும்படி செய்து,
அதாவது தைர்யப்படுத்தி என்று தாத்பர்யம். 'சிற்றஞ் சிறுகாலே'
என்கிற பாட்டின்படியே' என்பதற்கு அந்தப்பாட்டில் 'எற்றைக்கு
மேழேழ்பிறவிக்கு முந்தன்னோடுற்றோமே யாவோமுனக்கேநா
மாட்செய்வோம்' என்று ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய் பகவானுடைய
ப்ரீதியையே பலமாகவுடைய கைங்கர்யங்களை அபேக்ஷித்து இதர
கர்யங்களில் மனதை நிவ்ருத்திக்க வேண்டுமென்று 'ப்ரார்த்
தித்து நிகமனம் செய்திருக்கிறது. அப்படியே ப்ரபன்னனும்
இருக்கவேண்டும் என்று தாத்பர்யம். 'ஸ்வ-பூகாரத்
தாலும்' என்பதற்கு நித்யம், நைமித்திகம், முதலிய எல்லா
விதத்தினாலும் என்றர்த்தம். ஸககூனாய் வேறொரு ப்ர
யோஜனத்தை யபேக்ஷிக்காதவனாய், அன்றிக்கே ஸ்வ-பூ
காரத்தாலும் உபாயமாகவும், பலமாகவும், போக்யமாக
வும், போகோபகரணமாகவும், மற்றும் எவ்விதமாகவும்,
ஸககூனாய் - வேறொரு கர்ய ப்ரயோஜனங்களையாவது, இதர
தேவதைகளையாவது அபேக்ஷிக்காதவனாய் என்றர்த்தமாகவுமாம்.
'ஸ்வயம்பூயோஜகஸா ஸ்ரீயகெகஸய-பூவாஸகை' என்ப
தற்கு கைங்கர்யமே செய்யவேண்டும். அது ஸாஸ்திரத்தில்
சொல்லப்பட்டிருக்கும் காலதேஸாதி வ்யவஸ்தைகளை யனுஸரித்
திருக்கவேண்டும். அதுவும் கேவலம் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய்ப்
யகவத் ப்ரீத்யர்த்தமா யிருக்கவேண்டும் என்று தாத்பர்யம்.
சாமஸ்லோகத்தை நிகமனம் செய்தருளுகிறார்—'இப்படியாய்'
என்றாரம்பித்து. 'இப்படியாய்' என்பதற்கு இவ்விதமாய் என்
றர்த்தம். ஔயிகாரியை - அகிஞ்சன அநிகாரியை, ஹித

மூட்டும்படியையும், இவனுக்கு வி யதஜைதப் பண்ணும் படியையும், ஸரணாமதன் வீதஸோகனாய் ஸவபுஸௌஷி க்கு வி யதஜைங்களான ஸவபுஸௌஷவூதிகளையும் பண்ணும் புகாரத்தையும் கணிசிக்கிறது வரஜஸோகம். இதில் சோன்ன ஸரணனுக்கும் ஸரணாமதிக்கும் மறுத்திற்கும்

தஜைத்திலே மூட்டும் படியையும் - ப்ரபத்தி செய்யும்படி விதிக்கிற ப்ரகரணத்தையும். இதுவரையில் பூர்வார்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப் பட்டது. 'இவனுக்கு வி யதஜைதப்பண்ணும் படியையும்' என்பது 'ஸவபுஸௌஷவூதிகளையும்' என்பதின் விவரணம். 'ஸரணாமதன் வீதஸோகனாய்' என்றிவை 'கோஸாமஜை' என்பதை விவரிக்கிறது. இப்படி இந்த மூன்று வாக்யங்களும் அதிகாரி க்ருத்யம், ஸரண்ய க்ருத்யம், உத்தர க்ருத்யம், ஆகிய மூன்றையும் முறையே ப்ரதிபாதிக்கிறதென்று திருவுள்ளம். இதுவே ஸர்வஸாரார்த்த மென்றருளிச்செய்கிறார்— 'இதில்' என்றாரம்பித்து. 'ஸரணனு' என்றது ஸ்ரிய:பதியை. இங்கு ஸரண்யனை எடுத்தது எப்படிச் ஸரண்யன் தேஸகால பரிச்சேதரஹித னென்பது ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி ப்ரமாணங்களினால் வித்தமோ அதைப்போலவே ஸரணாகதி, பலம், என்று இவைகளுக்கு த்ருஷ்டாந்தர்த்தமாக. 'ஸூஜி' என்பதினால் வஸ்து பரிச்சேதம் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. ஸரண்யனுக்குப் பரிச்சேதங்களில்லாமையாவது ப்ரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு இந்த இடத்தில் இருக்கிறது இந்த இடத்தில் ஜில்லை என்பதில்லை. இந்த ஸமயத்திலிருக்கிறது இந்த ஸமயத்திலில்லை என்பது மில்லை. இந்த வஸ்துவைவிடத் தாழ்ந்தது என்பது மில்லையாக யினால். ஸரணாகதிக்கும். இந்தத் தேஸத்தில் செய்ய வேண்டும் இந்தத் தேசத்தில் செய்யக்கூடா தென்பதில்லை. இந்தக் காலத்தில் செய்யலாம். இந்தக் காலத்தில் செய்யக்கூடா தென்பதில்லை. உபாயங்களில் வைத்துக்கொண்டு இதை விட மேற்பட்டதில்லை. ஆகையினால் கைங்கர்யமாகிற புலமும் ஸ்ருதடவை முக்தனானவனெந்தத் தேஸத்தில் வந்தபோதிலும், எந்தக்காலத்திலும் அவன் செய்கிற எல்லா வ்யாபாரங்களும் பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தை யனுஸரித்ததாகையினால் கைங்கர்யத்தில் சேர்ந்தவைகள். ஆகையினால் தேஸகால பரிச்சே

சேனகாநாபி வரிஜெடிமில்லை. புவதூய்யாயாபிகளேல்
லாம் இதின் விவரம்.

எண்ணிக்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

எனக்குரியே நெனது பரமேன் பேறென்னுதிவை
யனைத்து மிறையிலா விறைக்கடைத்தோம்
தனக்கினை யொன்றில்லாத் திருமால் பாதஞ்
சாதனமும் பயனுமெனச்சலங்க டர்ந்தோம்
உனக்கித மென்றோருபாக னுரைத்ததுற்றோ
முத்தமன மவனுதவி யெல்லாங் கண்டோம்
இனிக் கவருமவை கவர விகழ்ந்தோஞ் சோக
மிமையவரோ டொன்றினி நாமிருக்குநாளே.

8

தங்களில்லை. புருஷார்த்தங்களிலும் இதற்கு மேற்பட்டதில்லை
யாகையினால் வஸ்து பரிச்சேதமில்லை. இதனுடைய ப்ரபாவம்
ப்ரபத்யத்யாயம் முதலியவைகளில் இதம் பரமாக விஸ்தார
மாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவையெல்லாம் சரமஸ்ரீலாகத்
தின் தாத்தார்யத்தை விவரிக்கின்றன என்று 'புவதூய்யாயங்
களேல்லாம் இதின் விவரம்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டது.

இந்த ரஹஸ்ய நவநீதம் க்ருதக்ருத்யர்களால் எப்பொழுதும்
அனுஸந்தானம் பண்ணத்தக்கதென்று மேல் ஸ்ரீலாகத்தில்
அருளிச் செய்யப்போகிறவராய் அப் படி அவர்கள் அனுஸந்
தானம் செய்யவேண்டியதில் ஸௌகர்யத்திற்காகக் கீழ்த்
தாமருளிச் செய்த ரஹஸ்யார்த்தங்களை அவரவர்கள்
அனுஸந்திக்கும் ப்ரகாரமாக ஒரு பாட்டாலே யருளிச்
செய்கிறார்—' எனக்குரியேன் ' என்றாரம்பித்து. எனக்கு,
உரியேன் - ஸேஷபூதன், நான் என்று சேர்த்துக்கொள்ளவும்.
பரம் - என்னை அகழிக்கவேண்டிய பரம், எனது - என்னுடை
யது, என்பேறு - என்னுடைய ப்ரயோஜனம், அதாவது அந்த
அகழணத்தினால் வரும் ப்ரயோஜனம் என்றர்த்தம், என்னுது -
என்று எண்ணாமல், இவையனைத்தும் - கீழ்ச்சொல்லிய ஸ்வரு
பம், பரம், பலம், இவைகளெல்லாவற்றையும், இன்றியில்லா -
தனக்கு மேற்பட்ட ஸ்வாமி இல்லாதவனாகிய, இறைக்கு-ஸ்வாமி
யான ஸ்ரீய:பதிக்கு, அடைத்தோம் - ஸமர்ப்பித்தோம், தனக்கு,

இணை - ஸத்ருஸம், ஒன்று - ஒருவஸ்து, இல்லாத - இல்லாதவனாகிய, திருமால் - ஸ்ரீய:பதியினுடைய, பாதம் - திருவடிகளே, சாதனமும் - உபாயமும், பயனும் - ப்ரபோஜனமும், என-என்றனுஸந்தித்து, சலங்கள் ஸ்வாதீன ஸ்வார்த்த கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வ ப்ரமங்களாகிற தோஷங்களை, தீர்ந்தோம்-நிவ்ருத்தி செய்தோம், ஒருபாகன் - அத்விதீபஞ்ஞ ஸாரதியாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், உனக்கு - அகஞ்சனஞ்ஞ உனக்கு, இதம் - இது ஹிதம் என்று, உரைத்தது - அருளிச்செய்த வார்த்தையை, அதாவது ப்ரபத்தியை, உற்றோம் - உபாயமாக அங்கீகரித்தோம், அனுஷ்டித்தோ மென்றபடி, உத்தமஞமவன்-உத்தமஞகிய அந்த ஸ்ரீய:பதியினுடைய, உதவியெல்லாம் - உபகாரங்களையெல்லாம், கண்டோம் - அறிந்தோம், இனி இதற்குமேல், கவருமவை கவர - அடையவேண்டிய ப்ரீதி முதலியவைகள் கவர, சோகம் - துக்கத்தை, இகழ்ந்தோம் - நிவ்ருத்தி செய்தோம், இனி-இதற்குமேல், நாமிருக்குநாள் - நாம் இவ்வுலகத்தில் இருக்கும் நாள்களில், இமையவரோடு - நித்யஸ-பிரிகளுடன், ஒன்று-ஸமாநம். இதில் 'எனக்குரியேன்' என்றாரம்பித்து 'இறைக்கடத்தோம்' என்கிறவரையிலும் திருமந்திரத்தின் ஸாரார்த்தம் அனுஸந்திக்கப்பட்டது. இதில் பகவானுக்குச் சேஷபூதன் எனக்குச் சேஷபூதனில்லை என்றருளிச்செய்ய வேண்டியிருக்க முதலில் 'எனக்குரியேன்' என்றாரம்பித்தருளிச் செய்தது இவ்வளவு நாளாய் தனக்குச் சேஷபூதன் என்றிவை முதலிய ப்ரமங்கள் துடர்ந்து வந்தமையினால் அவைகள் நிவ்ருத்திப்பது அஸாத்தியமென்பதையும், அவைகள் நிவ்ருத்தித்தால் பகவானுக்குச் சேஷபூதமென்கிற ஜ்ஞானம் தானே வரும் என்பதையும் தெரிவிப்பதற்காக. 'இறையில்லா விறைக்கு' என்பதினால் நமக்கு ஸ்ரீய:பதி ஸ்வாமியாயிருப்பதுபோல அவனுக்கும் ஒரு ஸ்வாமியிருந்து அவனும் பாதந்திராயிருந்தால் நம் அபிமதம் வித்தியாதென்று ஸங்கியாமைக்காக அவன் ஸ்வதந்திரன் என்பதைத் தெரிவித்தபடி. சேதனை ரக்ஷிப்பதற்கு ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்ய காரணங்கள் ப்ரதான காரணமென்றருளிச் செய்திருப்பது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது. இத்தால் திருமந்திரமும் ப்ரபத்திக்குக் காரண மந்திரமாகலாம் என்பதும் த்யோதிதம். 'தனக்கு' என்றாரம்பித்து

‘சலங்கள் தீர்ந்தோம்’ என்கிற வரையில் த்வயார்த்தம். ‘தனக்கிணையோன்றில்லாத’ என்பதற்கு போக்யதாதிசயமும் உபாயத்வோபயுக்தமான குணபூர்த்தியுமுடையவன் இவனைத்தவிர மற்றொருவருமில்லை யாகையினால் ஸரண்யன் ப்ரிய:பதியே என்று தாத்பர்யம். இது பாதத்திற்கு விசேஷணமாகும்பொழுது ஸரணுகதர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டிய விஷயத்தில் திருவடிகளுக்கு ஸத்ருஸமானது ஒன்றுமில்லை என்றர்த்தம். இதினால் சரணஸப்தத்தின்மேல் அத்யாஹரித்துக் கொள்ளவேண்டிய ஏவகாரார்த்தம் வ்யஞ்ஜிதமாயிற்று. இத்தால் இதற்கு மேற்பட்ட உபாயமும், புருஷார்த்தமும் இல்லை என்பதும் ஸஞ்சிப்பிக்கப்படுகிறது. ‘உனக்கிதம்’ என்றாரம்பித்து முடிவுவரையில் சரமஸ்ரீலாகார்த்தம். ‘உனக்கிதம்’ என்பதற்கு சரமஸ்ரீலாகம் அர்ஜுனன் ஒருவனைக் குறித்தருளிச் செய்யப்பட்டபோதிலும் அர்த்தஸ்வபாவத்தினால் அகிஞ்சனாதிகாரிகள் எல்லாருக்கும் பொதுவானது என்று தாத்பர்யம் என்று திருவுள்ளம். ஆஸ்ரிதருடைய குற்றங்களைப் பாராதவன் உத்தமன். குற்றங்களை யறிந்து அவைகளைப் பொறுக்கிறவன் மத்யமன். குற்றங்களைக்கண்டு கைவிடுகிறவன் அதமன். இவன் ஆஸ்ரிதருடைய குற்றங்களில் ‘ஸவிஜ்ஞாநா’ என்னும்படி நிற்கிறபடியினால் ‘உத்தமன்’ என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. அன்றிக்கே வேறொரு ஸஹகாரிகளை யெதிர்பாராமல் தன்னுடைய ஸங்கல்ப மாத்திரத்தினாலே மற்ற ஒருவராலும் செய்யமுடியாத ஸர்வபாப நிவ்ருத்தி முதலியவைகளைச் செய்யக்கூடிய ஸக்தியை யுடையவன் என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். அதுவுமன்றிக்கே ஆஸ்ரிதர்கள் அபராதம் செய்யச் செய்தே உதவி புரிகிறபடியினால் ‘உத்தமன்’ என்றர்த்தமாகவுமாம். ‘உதவியெல்லாம்’ என்பதற்கு ஸகலபாப நிவ்ருத்தி, அபுத்திபூர்வக உத்தராக அஸ்ரீஸஷம், புத்தி பூர்வோத்தராகத்தில் ப்ராயஸ்சித்தத்தில் முட்டுதல், லகுப்ரிசைக்ஷ பண்ணுதல், முதலியவையெல்லாம் என்று தாத்பர்யம். ‘இனிக் கவருமவை’ என்பதற்கு ‘கூத கூத்யா: ப்ரதீக்ஷணை பூத்யூம் ப்ரியதிவாகியிம்’ இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே ப்ரியாப்ரியங்களில் எது நேர்ந்தாலும் பாமபுருஷார்த்தம் கிட்டுகிறதென்கிற ப்ரீதி உண்டாகிறபடியினால் ப்ரபன்னனுக்கு உத்தரகாலத்தில் வருவதெல்லாம் ப்ரீதிகாமே என்று

மௌரஹஜநமெசுலாஜாஜிதரஹவெஸுந வெங்கடே
நவநீதஜிவமூஹீதம் நவகஜிதம் நிதூராவூஜிதம் || [ஸெந]

புஸ்திதககலிஜொஷாம் பூஜுமொமாநுஸநாம்

ஸஜிதமுணஜாதாம் ஸஜிதமாவரயுகாடா |

ஸ்ரீ தஜநஸஹுஜாதாம் ஸ்ரீ யஸீம் வெங்கடாஜுள

ஸ்ரீ பஜவமிதம் நிதூம் ஸ்ரீ நிவாஸகவஜெவ ||

ஐதி கவிதாஜிதக ஸிஹஸ்ய ஸவதந்த ஸதந்த ஸ்ய

ஸ்ரீ ஜெங்கடநாயஸ்ய வெஜானாயாபஸ்ய கஜிஷு

ஸ்ரீ ஜகரஹஸ்ய நவநீதம் ஸவநிணாடா.

—

கவிதாஜிதகஸிஹாய கஜுரணமுணஸாவிமெ |

ஸ்ரீ ஜெத வெங்கடேஸாய வெஜான மௌரவ நஜி ||

|| ஸ்ரீ ஜெத நிமஜான ஜொஜெஸிகாய நஜி ||

சீரார்துப்புற்றிரு வேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ஸரணம்..

—

தாத்பர்யம். உத்தர கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்தம் முதலிய
வைகளினாலுண்டாகிற ப்ரீதி உண்டாகவே என்று தாத்பர்யம்.
அன்றிக்கே பகவானுடைய வாத்தஸல்யாதி கல்யாண குணங்கள்
மனதில் வ்யாபரித்திருக்கப் பயாதிகள் வர இடமில்லை என் னு
தாத்பர்யமாகவுமாம். 'இமையவரோடு' இத்யாதியினால் 'வனவம்
ஹிதொலி' என்று கத்யத்திலருளிச் செய்திருப்பது
விவக்ஷிதம்.

இந்த ரஹஸ்யதரயத்தின் ஸாரார்த்தங்கள் எப்பொழுதும் அனு
ஸந்தேயங்கள் என்று நிகமனம் செய்கிறார்—'மௌரஹஜந' என்
கிற ஸ்லோகத்தினால். மௌரஹஜந - ஆசார்ய உபாஸனமாகிற,
அன்றிக்கே குருபக்தியாகிற, மெசுலாஜா - தயிர் கடையும்
கயிற்றையுடையவராகிய, அன்றிக்கே ஆசார்ய பக்தியினால் உண்
டாக்கப்பட்ட ஜ்ஞானமாகிற கண்ணையுடைய, ஜிதரஹவெஸு
ந-கடையப்பட்ட ரஹஸ்யங்களை யுடைத்தாயிருக்கிற, வெங்க
டேஸெந-வேங்கடேஸன் என்கிற ஆசார்யனால், மூஹீதம் -

எடுக்கப்பட்ட, நவநீ தலிவ-வெண்ணெயைப்போல இருக்கிற, ஐடி - இந்த, நவக-ஒன்பது அர்த்தமும், நித்ய - எப்பொழுதும், சூலூரடி - அனுபவிக்கத்தக்கது. அதாவது அனுஸந்தானம் செய்யத்தக்கது. ப்ரபன்னர்கள் எல்லோரும் தங்களுடைய நிஷ்டையை யறிந்து நிர்பரர்களாய் இருக்கவேண்டுமென்பதை இந்த ரஹஸ்யத்தில் அருளிச்செய்திருப்பதினால் கீழ் 'எனக்குரியேன்' என்கிற பாட்டின்படியே எல்லோரும் அனுஸந்திக்கவேண்டும் என்று திருவுள்ளம்.

கீழ்ச்சொல்லியபடி ப்ரபன்னர்களினுடைய கைங்கர்ய ஸ்ரீயை வருத்தி செய்யும்படி ஸ்ரீநிவாஸனை ப்ரார்த்திக்கிற ரூபமாய் ஒருமங்களாஸாஸநமருளிச் செய்கிறார்—'வ்ருஷபிதகஸூரிஷோஷா' என்றாரம்பித்து. ஸ்ரீ நிவாவஸ - ஓ! ஸ்ரீநிவாஸனே, கவரெவ - தேவரீர் தாமே, வெங்கடாடூள - திருவேங்கடமாமலையில், வ்ருஷபிதகஸூரிஷோஷா - போக்கடிக்கப்பட்ட கவி காலத்தினாலுண்டான தோஷத்தை யுடையதாயும், ஸ்ரீஜ - அதிகமான, ஹோமாநுஷநா - போகத்தினுடைய ஸம்பந்தத்தை யுடையதாகவும், அதாவது உம்முடைய கைங்கர்யரூபமாகையினால் உமக்கும், உம்முடைய தாஸர்களான ப்ரபன்னர்களுக்கும் போகத்தை வருத்தி செய்கிறதாயும், என்றர்த்தம். ஸஜ - ஐதமுணஜாதா - சேர்ந்திருக்கிற குணங்களின் ஸமுஹத்தை உடைத்தானதாயும், ஸஜமாவா - நல்ல அனுஷ்டானத்துடன், யுகா - சேர்ந்ததாயும், ஸ்ரீ தஜந - உம்முடைய ஆஸ்ரிதர்களினால், வஹுஜாநா - கொண்டாடக்கூடியதாயும், ஸ்ரீ யவீ - உத்தமமாயுமிருக்கிற, ஸ்ரீயம் - கைங்கர்ய ஸ்ரீயை, நித்ய - எப்பொழுதும், உவாமி - வருத்தி செய்யும்.

திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத்விஷயம்

ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யார் ஸ்வாமிகளினால்
செய்யப்பட்ட

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய நவநீத வ்யாக்யானம்
முற்றியது.

